

Могильщик

Яків Щоголів

Казати нічого, нагріб
Собі я тут хороший хліб:
Нічого більш ти і не знай —
Копай, копай, усе копай!

Як інший майстро вже й ізвик
Будинки класти; а за вік
Хіба багато наробив?
А я їх тисячі зложив.

Та ще і те: хіба його
Будинок можна до мого
Рівняти? В його хвалш одна:
Коли не стеля, то стіна,

Гляди, то й трісне; а вже тут,
Як я збудую, так капут:
Не те що год, а цілий вік
Не буде править чоловік!

Того ж я так і Заслужив,
Що хто б і скільки б не зробив
Палаців в городі, — мене
Нізащо в світі не мине!

А я так саме те й люблю,
Що втіху кожному роблю:
Копну туди, копну сюди
І зву: готове вже — іди!

Та чудно те, що хай би ті,
У кого гроші золоті
Бряжчать в мішках, ішли сюди
Дожити деякі годи,

Котрі до страшного суда
Дожити треба повсегда;

А то і ті сюди дарма,
У кого й грошей тих нема,

Один по одному спішать,
Щоб з багатючими поспать;
А ти хоч трісни, а роби
Отут по рівному горби!

Казати нічого, нагріб
Собі я тут хороший хліб:
Нічого більш ти і не знай —
Копай, копай, усе копай!

1881